

У пасажирському вагонному депо Ковель працює чимало кваліфікованих фахівців різних спеціальностей, які мають раціоналізаторський хист. Серед них – заступник начальника депо з ремонту Микола Панченко, який трудився ще під час реорганізації колишнього вагонного депо на пасажирське вагонне депо Ковель. Ідеї та пропозиції Миколи Івановича, як і інших раціоналізаторів-винахідників депо, використовувалися під час виконання найскладніших завдань, особливо капітально-відновлювального ремонту пасажирських вагонів. Нині почесний залізничник Микола Панченко вдячний долі за те, що скерувала його на залізницю, якій він віддає вже 39 років свого життя.

Слушна порада змінила життя

Перші трудові кроки Микола Панченко зробив у одному з автомобільних підприємств Ковеля, та, перейшовши працювати до вагонного депо Ковель завдяки пере-

Тоді вагонне депо переживало непрості часи, роботи було дуже мало, тож коли з'явилися більші обсяги робіт, то деповчани з ентузіазмом взялися за ремонт пасажирських вагонів. На сьогодні Ковельський парк пасажирських вагонів – найстаріший на Львівській залізниці.

Ковельчани були першими...

Згодом специфіка ремонтних робіт змінилася кардинально – деповчани почали виконувати капітально-відновлювальний ремонт плацкартних пасажирських вагонів, випущених у Польщі. Ініціатором цих робіт був Георгій Миколайович Кірпа, який добре бачив потенціал пасажирського вагонного депо Ковель. Тому у 2000-му році разом зі спеціалістами польського заводу ЗНТК "Бидгощ" вперше в Україні на Львівській залізниці розпочалася ефективна співпраця з налагодження капітально-відновлювального ремонту пасажирських вагонів в умовах депо.

– Ми їздили по всій Україні в пошуках вагонів, які вже відслужили свій термін експлуатації і мали йти на металобрухт, – розповідає Микола Іванович. – Польські колеги

і відправляємо в інші цехи депо для ремонту частин і деталей. На цих роботах трудяться приблизно 150 працівників. Поки спеціалісти реставрують "начинку" вагона,

роки, Миколі Панченку є про що згадати, та найбільше він радіє від того, що особисто причетний до нових проектів, які ніхто на залізницях України ще не виконував.

Творчість і пошук – виміри професіоналізму Миколи Панченка

конанням його тестя Павла Михайловича Денисова, ніколи про це не пошкодував.

– Одразу після одруження зі Світланою, батько дружини, який працював бригадиром ковальсько-механічного цеху вагонного депо Ковель, запропонував мені перейти працювати у депо, – пригадує Микола Іванович. – Я вдячний йому за слушну пораду, яка кардинально змінила моє життя. На залізниці працювала і моя теща Марія Миронівна, все життя пропрацювала комірником у депо моя дружина.

Микола Панченко розпочав працювати у депо в 1972 році слюсарем з ремонту рухомого складу. Робота в депо відрізнялася від попередньої – була дуже відповідальною та й об'єми праці були значно більші. Через два роки молодий працівник Микола Панченко вступив заочно до Чернівецького технікуму залізничного транспорту. Микола Іванович із вдячністю згадує свого наставника – майстра Пилипа Олександровича Арюпіна (на жаль, вже покійного), колишнього фронтвика, який доброзичливо ставився до молоді, допомагав у роботі, і бачив молодих спеціалістів у недалекому майбутньому керівниками різних рівнів. Миколу Панченка майстер не побоявся призначити бригадиром ковальсько-механічного цеху. Бачачи старанність і наполегливість у роботі молодого бригадира, тодішній начальник вагонного депо Володимир Андрійович Самойлов призначив його на посаду майстра вагоноскладального цеху, в якому проводився ремонт піввагонів. Про цей момент Микола Іванович згадує так:

"Володимир Андрійович не любив багато говорити. Викликав мене до свого кабінету. Я прийшов, хвилююся – може, десь допустився якоїсь помилки, а він мені коротко сказав: "Бери папір – пиши заяву". Через 15 хвилин із кабінету начальника депо я вийшов уже майстром вагоноскладального цеху". За певних обставин невдовзі повернувся працювати в ковальсько-механічний цех майстром, де й трудився до 1993 року. Власне того ж року вагонне депо Ковель було реорганізоване на пасажирське вагонне депо. Микола Панченко продовжував працювати майстром, а з 1995-го року був призначений заступником начальника депо з ремонту. Таке рішення прийняв начальник депо Олександр Стречен, який добре знає "почерк" роботи майстра Панченка.

приїхали до Ковеля, щоб передати досвід капітально-відновлювального ремонту пасажирських вагонів польського виробництва. Та ремонт в об'ємі деповського, капітально-відновлювального ремонту і капітально-відновлювального ремонту із подовженим терміном експлуатації – це різні поняття. Спеціалісти депо добре це розуміли, тому вдосконалили цей процес, внісши в нього багато змін, власних рацпропозицій. Польські колеги зважали на це, погоджувалися з ними і внесли всі раціоналізаторські пропозиції ковельських фахівців у документацію. Окрім Миколи Панченка, свої раціоналізаторські пропозиції вносили начальник депо Олександр Стречен, головний інженер Анатолій Діденко, головний технолог Галина Орлова, майстер Ярослав Якубчик, інженер-конструктор Ярослав Сарапін та інші. Якщо перший вагон ремонтували разом із польськими спеціалістами, то другий – уже самостійно, звичайно із врахуванням попередніх пропозицій, висловлених під час виконання тих чи інших операцій.

За перший відремонтований в умовах депо в Україні пасажирський вагон в об'ємі капітально-відновлювального ремонту з подовженим терміном експлуатації (КРП) заступника начальника депо з ремонту Миколу Панченка у 2000-му році керівництво залізниці нагородило знаком "Почесному залізничнику". Загалом у трудовій книжці Миколи Івановича записано понад 80 заохочень за сумлінну працю у депо.

Маючи досвід ремонту плацкартних вагонів, пасажирське вагонне депо Ковель приступило до виконання нового виду ремонту – капітального ремонту з подовженим терміном експлуатації (41 рік) купейних вагонів із кондиціонування повітря. У 2009 році керівництво залізниці поставило перед пасажирським вагонним депо Ковель завдання налагодити проведення таких ремонтів, і вже наступного року з безпосередньою участю начальника депо і заступника начальника депо з ремонту було відремонтовано сім нових купейних вагонів. Микола Іванович зазначив, що деповчани могли б відремонтувати й більше вагонів, але не завжди вистачає запчастин.

Про складність такого ремонту заступник начальника депо з ремонту Микола Панченко розповів так:

– Все, чим "начинений" вагон, знімаємо

35 працівників цеху капітально-відновлювального ремонту займаються модернізацією кузова. Це процес не з легких – всі роботи треба виконувати із дотриманням технічних норм. Загалом, щоб провести КРП, який триває 68 днів, потрібно попередньо вивчити чимало інструкцій, пам'ятаючи, що головне – безпека руху.

Микола Панченко любить свою роботу і з гордістю говорить, що пасажирське вагонне депо Ковель – єдине депо в Україні, яке має маневрову бригаду і є своєрідним вагоноремонтним заводом. У депо практично безвідходне виробництво: відремонтовані деталі встановлюють у вагони, а ті, що не підлягають ремонту, замінюють новими, які здебільшого виготовляють тут же.

– Понад 500 найменувань виробів виготовляємо у депо, можемо робити меблі, дивани, різні вироби з металу, гуми, пластмаси та інше, – зазначає Микола Іванович. – Це й не дивно, бо наші працівники – винахідливі, кмітливі і працюють.

Попри це у житті депо були й інші важливі проекти, які теж доводилося впроваджувати вперше. Це серйозна робота з виготовлення працівниками депо вагона-автомобілевоза, яким перевозилися автомобілі у складі пасажирського потяга. Завдання спроектувати і зробити вагон-автомобілевоз, аби запропонувати пасажирам нову послугу, перед деповчанами поставив Георгій Кірпа. "Нинішні автомобілевози, які сьогодні є у складі потягів на Ворохту, виготовлені за прокладеною нами "колією", – з переконанням говорить Микола Іванович. – Мені приємно, що п'ять автомобілевозів, які депо виготовило ще в 2003-2007 роках для Укрзалізниці, донині курсують Україною".

Микола Панченко продовжує займатися ремонтом деповського парку, який нараховує понад 200 вагонів. Робота ця добре налагоджена, аби тільки вчасно надходили необхідні складові та запчастини. Колектив депо злагоджений і працюючий, у ньому трудяться однодумці, які вболівають за успіх спільної справи, цим і пояснюються добрі результати колективної роботи. Начальник депо Олександр Стречен, з яким Микола Іванович працює з 1993 року, неодноразово заохочував свого заступника з ремонту за ініціативність та старанність у роботі.

Оглядаючись на відпрацьовані у депо

"Коли бачиш результати роботи колективу депо, який сміливо брався за абсолютно нову, незнану роботу, яка до того ж постійно видозмінювалася, то огортає відчуття гордості за виконані завдання", – зазначає Микола Панченко.

Залізничній династії Панченків – 180 років

"Програму мінімум" для чоловіка Микола Іванович виконав – побудував будинок, виростив разом із дружиною двох дітей і посадив фруктовий сад. "Тепер вже виконую по другому колу, – жартує Микола Панченко. – Допомагаю будувати будинок сину і його сім'ї".

Син із донькою за прикладом батьків теж стали залізничниками і працюють у депо разом із батьком. Родина Панченків уже поповнилася онуками, які залюбки із своїми батьками відвідують бабусю й дідуся. Родина полюбляє збиратися за святковим столом, поспілкуватися про життя-буття, зокрема й на залізничну тематику. Дружина Миколи Панченка Світлана уже на заслуженому відпочинку, тому більшість домашніх обов'язків – на ній. Пані Світлана має талант до дизайну, який відтворює у своїх творчих задумах.

Оскільки Микола Іванович дуже любить щось будувати, займатися городніми роботами, то свої творчі ідеї пані Світлана віддає чоловікові. В результаті господар оригінально викладає бруківку на подвір'ї, висіває траву, аби домашнє обійстя ошатно виглядало, на клумбах висаджує троянди... Цей перелік робіт постійно поповнюється, адже будь-яка робота в руках голови родини робиться швидко і якісно.

Коли в родині панує хороша атмосфера та порозуміння, то чоловік завжди має бажання зробити щось у домі корисне і цікаве... У таку домівку, де панує затишок і родинне тепло, якнайшвидше хочеться повернутися. Все це властиве родині Панченків, члени якої віддали магістралі 180 років трудового життя.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

На фото: Микола Панченко разом із своїм сином Сергієм – майстром візкового цеху та донькою Оленою – бригадиром вагоноскладального цеху.

Фото автора